

Sygn. akt IX Ca 1481/18

IX Cz 922/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 marca 2019 r.

Sąd Okręgowy w Olsztynie IX Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Jacek Barczewski (spr.)
Sędziowie:	SO Mirosław Wieczorkiewicz SO Agnieszka Żegarska
Protokolant:	p.o. sekretarza sądowego Izabela Ważyńska

po rozpoznaniu w dniu 27 marca 2019 r. w Olsztynie na rozprawie

sprawy z powództwa T. B.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego od wyroku Sądu Rejonowego w Giżycku z dnia 25 września 2018 r., sygn. akt I C 308/17 oraz zażalenia powoda na postanowienie w przedmiocie kosztów procesu zawarte w punkcie III tego wyroku

I. odrzuca apelację od punktu II zaskarżonego wyroku;

II. zmienia zaskarżony wyrok w punktach I, III, IV i V w ten sposób, że powództwo oddala, zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 287 zł (dwieście osiemdziesiąt siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu oraz nakazuje ściągnąć od powoda na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Giżycku kwotę 670,60 zł (sześćset siedemdziesiąt złotych sześćdziesiąt groszy) tytułem brakujących kosztów sądowych;

III. oddala zażalenie;

IV. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 193 zł (sto dziewięćdziesiąt trzy złote) tytułem zwrotu kosztów procesu za instancję odwoławczą.

Mirosław Wieczorkiewicz Jacek Barczewski Agnieszka Żegarska

Sygn. akt IX Ca 1481/18 , IX Cz 922/18

UZASADNIENIE

Powód T. B. wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwoty 3.248,94 zł wraz z odsetkami od dnia 10 kwietnia 2015 r. do dnia zapłaty oraz kosztami procesu.

W uzasadnieniu wskazał, że na podstawie umowy cesji z dnia 29 kwietnia 2016 r., poszkodowana J. B. przelała na powoda wszelkie prawa do odszkodowania przysługujące jej od pozwanego w związku z uszkodzeniem dnia 1 kwietnia 2015 r. pojazdu marki (...) o nr rej. (...). W związku z posiadaną przez sprawcę szkody polisą OC w pozwanym towarzystwie, przyznano J. B. odszkodowanie w wysokości 2.200,89 zł, które zdaniem powoda jest znacząco zaniżone. Jak wskazał, wysokość szkody w pojeździe poszkodowanej wynosi 4.939,83 zł co winno zostać uwzględnione przy ustaleniu należnego z tego tytułu odszkodowania.

Pozwany przyznał udzielenie pokrycia ubezpieczeniowego sprawcy szkody w zakresie obowiązkowego ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych. Wskazał jednak, że powództwo winno podlegać odrzuceniu, a to wobec rozstrzygnięcia toczącej się przed tut. Sądem sprawy dotyczącej kosztów naprawy spornego pojazdu, sygn. akt I C 972/16. Podał dalej, że powód nie wykazał legitymacji procesowej czynnej do występowania w niniejszym procesie, w szczególności nie wykazał, że nabył dochodzoną wierzytelność. Precyzując swoje stanowisko podał dalej, że wypłacone dotychczas odszkodowanie w pełni zaspokaja roszczenie poszkodowanego i brak jest podstaw do uznania, że poszkodowanemu przysługuje odszkodowanie w większym zakresie. Podkreślił, że przyjęcie kosztów naprawy pojazdu wskazywane przez powoda prowadzi do uznania szkody całkowitej w owym pojeździe, do której w realiach tej sprawy nie doszło. Ostatecznie podniósł również zarzut przedawnienia roszczenia wskazując, że poszkodowana została pisemnie poinformowana o wysokości przyznanego odszkodowania w dniu 27 kwietnia 2015 r. i od tego dnia, zdaniem pozwanego rozpoczął bieg trzyletni okres przedawnienia.

Wyrokiem z dnia 25 września 2018r. Sąd Rejonowy w Giżycku, w sprawie I C 308/17 w pkt I zasądził od pozwanego (...) SA w W. na rzecz powoda T. B. kwotę 1.149,30 złotych z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 02.05.2015r. do dnia zapłaty; w pkt II oddalił powództwo w pozostałym zakresie; w pkt III zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 531,98 zł tytułem zwrotu kosztów procesu; w pkt IV nakazał pobrać od powoda T. B. na rzecz Skarbu Państwa (kasa Sądu Rejonowego w Giżycku) kwotę 433,41 zł tytułem zwrotu wydatków poniesionych tymczasowo ze środków budżetowych; w pkt V nakazał pobrać od pozwanego (...) SA w W. na rzecz Skarbu Państwa (kasa Sądu Rejonowego w Giżycku) kwotę 237,19 zł tytułem zwrotu wydatków poniesionych tymczasowo ze środków

Podstawę rozstrzygnięcia stanowiły następujące ustalenia faktyczne:

W dniu 1 kwietnia 2015 r. doszło do zdarzenia komunikacyjnego, w którym uszkodzeniu uległ samochód marki B., nr rej. (...), objęty ochroną ubezpieczeniową w ramach dobrowolnego ubezpieczenia w pozwanym towarzystwie.

Sprawca kolizji posiadał umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zawartą z pozwanym (...) S.A. w W.. W dniu 1 kwietnia 2015 r. poszkodowany zgłosił szkodę pozwanemu towarzystwu ubezpieczeń. W toku postępowania likwidacyjnego ubezpieczyciel, uznając swoją odpowiedzialność co do zasady zakwalifikował szkodę w pojeździe poszkodowanej J. B. jako częściową i decyzją z dnia 27 kwietnia 2015 r. przyznał i wypłacił J. B. odszkodowanie w wysokości 1.690,90 zł.

W dniu 29 kwietnia 2016 r. poszkodowana J. B. zawarła umowę cesji z T. B. posiadającym akredytację (...) Sp. z o.o. Na podstawie umowy bezpośrednio poszkodowana przelała na rzecz T. B. wierzytelność o naprawienie szkody, jaką posiadała wobec pozwanego z tytułu szkody wyrządzonej w samochodzie B. o nr rej. (...) na skutek kolizji z dnia 1 kwietnia 2015 r.

W wyniku procesu wytoczonego w dniu 29 czerwca 2016 r. pozwanemu przez T. B., Sąd Rejonowy w Giżycku wyrokiem z dnia 16 listopada 2016 r. w sprawie I C 972/16 zasądził na jego rzecz kwotę 510 zł tytułem częściowego wyrównania odszkodowania wypłaconego wcześniej J. B. przez pozwanego, wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 10 kwietnia 2015 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. oraz ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016r. do dnia zapłaty.

Pozwany (...) S.A. decyzją z dnia 15 grudnia 2016 r. wypłacił J. B. kwotę odszkodowania wynikającą z w/w orzeczenia Sądu Rejonowego w Giżycku.

Wartość rynkowa spornego pojazdu brutto na dzień 1 kwietnia 2015 r. w stanie przed kolizją wynosiła 4.800 zł, zaś w stanie uszkodzonym po wypadku była równa 2.900 zł.

Wysokość kosztów naprawy pojazdu z użyciem cen części oraz średnich stawek rynkowych na rynku lokalnym wynosi 4.939,83 zł w wariantcie bardzo wysokim, tj. zakładającym użycie wyłącznie części oryginalnych z symbolem O z logo B., 3.350,19 zł w wariantcie wysokim, tj. zakładającym użycie części oznaczonych symbolem jakości (...) i P, zaś 2.516,09 zł w wariantcie średnim, tj. przy użyciu części z symbolem O, ale pochodzących spoza sieci (...). W metodzie urealnionego kosztu naprawy wartość kosztu naprawy wynosi 4.940 zł i przewyższa wartość pojazdu. Użycie części nowych, oryginalnych w przypadku pojazdu poszkodowanego jest ekonomicznie nieuzasadnione z uwagi na wartość kosztorysu naprawy, zaś użycie części używanych nie pozwala na przywrócenie sprawności pojazdu sprzed daty kolizji. W przypadku użycia przy naprawie części nowych, wyłącznie oryginalnych z logo producenta pojazdu nie nastąpi wzrost wartości pojazdu.

W/w koszt naprawy pojazdu został ustalony w systemie A. przy przyjęciu stawek za 1 roboczogodzinę stosowanych w serwisach z audytem technologicznym, które pozwalają na przywrócenie pojazdu do pierwotnego stanu z zachowaniem prawidłowej technologii naprawy. Wysokość stawek za roboczogodzinę na rynku lokalnym powoda zastosowano na poziomie 125/135zł/rbg dla prac blach-mech/lakierniczych.

W oparciu o tak ustalony stan faktyczny Sąd I instancji uznał powództwo za częściowo uzasadnione.

W pierwszej kolejności Sąd uznał za skuteczną umowę cesji na mocy której poszkodowana J. B. dokonała rozporządzenia wierzytelnością o naprawienie szkody w należącym do niej pojeździe marki B. o nr rej. (...), zaistniała dnia 1 kwietnia 2015 r. Sąd wskazał, że na skutek zawarcia umowy cesji między poszkodowaną a T. B., wierzytelność o naprawienie szkody przysługiwała wyłącznie T. B..

Rozstrzygając kwestię przedawnienia roszczenia Sąd zwrócił uwagę, że w realiach przedmiotowej sprawy ubezpieczyciel w sposób definitywny poinformował poszkodowaną o wysokości przyznanego świadczenia w piśmie z dnia 27 kwietnia 2015 r., i od tego momentu należy liczyć bieg przedawnienia roszczenia w przedmiotowej sprawie. Pozew zaś został wniesiony 27 marca 2017 r., zatem przed upływem trzyletniego okresu przedawnienia.

Ustalając wysokość należnego odszkodowania z tytułu szkody w spornym pojeździe Sąd oparł się przede wszystkim na treści opinii biegłego sądowego M. P.. Sąd zwrócił uwagę, iż opinie te były wprawdzie kwestionowane przez strony, ale owe liczne zarzuty zostały przez biegłego dostatecznie wyjaśnione i zdobyły pełną aprobatę tut. Sądu. Tym samym Sąd ustalił wartość samochodu sprzed zdarzenia na kwotę 4.800 zł, zaś wartość auta po kolizji na kwotę 2.900 zł.

Sąd Rejonowy wskazał, iż strony nie kwestionowały powyższych wartości, a przy tym także tego, że w pojeździe poszkodowanej doszło do szkody częściowej. Sąd podkreślił, że w toku postępowania w sprawie I C 972/16 żadna ze stron nie kwestionowała likwidacji szkody w ramach tzw. szkody częściowej. To z kolei doprowadziło Sąd do konkluzji, że wariant niezbędnych kosztów naprawy pojazdu powoda, a tym samym należnego mu odszkodowania według wersji przedstawionej przez biegłego M. P., ustalonej na kwotę 4.939,83 zł nie mógł spotkać się z uznaniem, albowiem wariant ów przekracza wartości pojazdu powoda sprzed zdarzenia z dnia 1 kwietnia 2015 r. Wariant ów zakłada nadto użycie części nowych, oryginalnych, których użycie w tym przypadku jest ekonomicznie nieuzasadnione z uwagi na wartość kosztorysu naprawy.

W konsekwencji Sąd uznał, że zaaprobować należy wariant kosztów naprawy ustalony przez biegłego na kwotę 3.350,19 zł zakładający naprawę pojazdu przy użyciu części zamiennych.

Z uwagi na powyższe Sąd uznał, że wypłacona przez pozwanego kwota odszkodowania jest nieadekwatna do poniesionej przez J. B. szkody i przyznał powodowi odszkodowanie w kwocie 1.149,29 zł, stanowiącą różnicę między

wartością kosztów naprawy, a kwotą dotychczas wypłaconą tytułem odszkodowania (3.350,19 zł – (1.690,90 zł + 510 zł).

W pozostałym zakresie Sąd powództwo oddalił.

O kosztach procesu Sąd orzekł po myśli art. 100 k.p.c. Podstawę rozstrzygnięcia o wydatkach tymczasowo poniesionych ze środków budżetowych stanowił art. 100 k.p.c. w zw. z art. 113 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych.

Pozwany wniósł apelację od powyższego wyroku, zaskarżając go w całości i zarzucając mu:

I. naruszenie przepisów postępowania tj.:

1. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów w postaci opinii biegłego i ustalenie, że w przedmiotowej sprawie wystąpiła szkoda częściowa, mimo zaistniałej przesłanki wystąpienia szkody całkowitej z uwagi na fakt, iż naprawa przy zastosowaniu części oryginalnych O przekracza wartość pojazdu sprzed wypadku;

2. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów i uwzględnienie kosztorysu naprawy z użyciem części zamiennych (...) i P i uznanie, że umożliwi to przywrócenie pojazdu do stanu sprzed szkody,

II. naruszenie prawa materialnego tj.:

1. art. 361§ 1 k.c. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i przyjęcie, że w niniejszej sprawie rzeczywisty i niezbędny koszt naprawy pojazdu powoda nie przekracza jego wartości sprzed szkody;

2. art. 824¹ § 1 k.c. poprzez jego niezastosowanie i zasądzenie kwoty przewyższającej wartość przedmiotowej szkody.

W oparciu o powyższe zarzuty domagał się zmiany zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa oraz zasądzenia od powoda kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych za obie instancje.

Powód wniósł zażalenie na rozstrzygnięcie o kosztach zastępstwa procesowego zawarte w pkt III powyższego wyroku. Zarzucił mu naruszenie § 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie z dnia 22 października 2015r. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i zasądzenie kwoty 180 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, zamiast należnych 270 zł. Domagał się zmiany postanowienia poprzez zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kwoty 270 zł oraz zasądzenia od pozwanego kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu zażaleniowym.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja co do zasady zasługiwała na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy na mocy art. 373 k.p.c. w zw. z art. 370 k.p.c. k.p.c. odrzucił apelację od punktu II zaskarżonego wyroku, albowiem w ocenie Sądu Okręgowego, po stronie pozwanej nie został spełniony warunek dopuszczalności zaskarżenia orzeczenia w postaci istnienia interesu prawnego w jego zaskarżeniu, tzw. gravamen.

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego przesłanką zaskarżenia orzeczenia w postępowaniu cywilnym jest istnienie interesu prawnego w zaskarżeniu, określanego mianem gravamen, a ten oznacza pokrzywdzenie polegające na niekorzystnej dla strony różnicy między zgłoszonym przez nią żądaniem a sentencją orzeczenia, wynikającej z porównania zakresu żądania i treści rozstrzygnięcia (wyrok SN z dnia 8 grudnia 2009r. I UK 195/09, LEX nr 577812; uchwała SN z dnia 15 maja 2014 r. III CZP 88/13, OSNC 2014/11/108).

Jeśli rozstrzygnięcie jest dla strony skarżącej korzystne, to bez względu, z jakich przyczyn ono zapadło, nie podlega ono zaskarżeniu przez tę stronę.

Pozwany nie miał zatem interesu w zaskarżeniu punktu II wyroku, w którym to powództwo przeciwko niemu zostało częściowo oddalone. W konsekwencji apelacja w tym zakresie jest niedopuszczalna i podlega odrzuceniu.

W pozostałym zakresie apelacja jest zasadna i skutkowałą zmianą zaskarżonego wyroku.

W okolicznościach rozpoznawanej sprawy nie ulegało wątpliwości, iż pozwany zakład ubezpieczeń ponosi odpowiedzialność za zaistniałą szkodę jako ubezpieczyciel, a to na podstawie aktualnej na chwilę zdarzenia umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów, zawartej ze sprawcą.

Zgodnie z zasadą kompensacyjnego charakteru odszkodowania, winno ono w całości pokrywać szkodę wynikającą z określonego zdarzenia, z którym prawo wiąże obowiązek naprawienia szkody. Art. 361§ 2 k.c. stanowi bowiem, iż naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono. W orzecznictwie Sądu Najwyższego dominuje pogląd, iż szkoda równoznaczna jest z uszczerbkiem majątkowym, powstałym wbrew woli poszkodowanego, obejmującym różnicę pomiędzy obecnym jego stanem majątkowym, a stanem majątkowym, jaki zaistniałby, gdyby nie zdarzenie wywołujące szkodę (wyrok SN z dnia 22 listopada 1963r., III PO 31/63). W odniesieniu do szkody komunikacyjnej jest to w praktyce różnica pomiędzy wartością, jaką pojazd przedstawiał w chwili wypadku a jego wartością po wypadku, a zatem kwotą jaką trzeba wydać, aby przywrócić pojazd do stanu sprzed wypadku (uchwała SN z dnia 15 listopada 2001r., III CZP 68/2001). W przypadku odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń wynikającej z tytułu umowy odpowiedzialności cywilnej do należnego poszkodowanemu odszkodowania znajduje zastosowanie zasada pełnego odszkodowania, tzn. odszkodowanie obejmuje przede wszystkim kwotę pieniężną konieczną do opłacenia naprawy uszkodzonego samochodu i przywrócenia mu stanu, w jakim znajdował się przed wypadkiem. Jednocześnie podkreślić należy, iż – stosownie do stanowiska Sądu Najwyższego – obowiązek naprawienia szkody przez wypłatę odpowiedniej sumy pieniężnej powstaje z chwilą wyrządzenia szkody i nie jest uzależniony od tego, czy poszkodowany dokonał naprawy i czy w ogóle zamierza tego dokonać (wyrok SN z dnia 16 maja 2002r., V CKN 1273/00, Lex nr 55515).

Jak wynika z opinii biegłego z zakresu techniki motoryzacyjnej i maszynowej w związku z jakością części uszkodzonych w kolizji (oryginalne O posiadające logo B.), konieczna jest naprawa pojazdu częściami takiej samej klasy. Biegły wskazał, że zastosowanie do naprawy części oryginalnych niweluje skutki naprawy pokolizyjnej, a klasa części potwierdza, że naprawa zostałaby wykonana profesjonalnie. Naprawa pojazdu przy użyciu części innej klasy niż części uszkodzone jest nieprawidłowa, gdyż obniża jego wartość handlową, nie gwarantuje przywrócenia do stanu sprzed szkody. Jednocześnie biegły stwierdził, że naprawa przy użyciu tych części nie spowoduje wzrostu wartości pojazdu.

Zauważyć należy, że celem usunięcia szkody, tj. przywróceniem stanu poprzedniego pojazdu nie jest osiągnięcie jedynie stanu, w którym nie została obniżona sprawność pojazdu, pierwotny komfort jazdy i bezpieczeństwa podczas eksploatacji samochodu. Przywrócenie stanu poprzedniego ma miejsce, jeżeli stan pojazdu po naprawie pod każdym istotnym względem (stanu technicznego, zdolności użytkowania, części składowych, trwałości, wyglądu estetycznego itd.) odpowiada stanowi pojazdu przed uszkodzeniem (wyrok SN z dnia 3 lutego 1971 r. III CRN 450/70, OSNC 1971/11/205).

Skoro naprawa pojazdu ma przywrócić go do stanu sprzed szkody, nie ma zatem podstaw, aby w miejsce części oryginalnych zamontować zamienniki. Dopóki wykorzystanie części oryginalnych przy naprawie samochodu nie prowadzi do zwiększenia się jego wartości w stosunku do wartości jaką posiadał przed wypadkiem nie ma żadnych przeszkód do uwzględnienia ich cen w kosztach naprawy.

Tymczasem jedynym argumentem Sądu I instancji przemawiającym za odmową uwzględnienia użycia części nowych, oryginalnych było powołanie się na stwierdzenie biegłego, że jest to nieuzasadnione z uwagi na koszty naprawy.

Mając na względzie powyższe, zdaniem Sądu II instancji, zasadnym było dokonanie kalkulacji naprawy szkody w oparciu o ceny części oryginalnych O w odniesieniu do każdej z nich, ich bowiem zastosowanie było celowe i ekonomicznie uzasadnione w niniejszej sprawie. Nie sposób bowiem odnosić podwójnych standardów do powszechnie

przyjętej metodyki szacowania kosztów napraw pojazdów samochodowych w zależności od interesu poszkodowanego. Skoro w aucie zamontowane były części oryginalne producenta, to niezależnie od tego, czy ich użycie do naprawy przekroczy wartość pojazdu przed szkodą, czy jest poniżej takiej wartości, konsekwentnie winna być zastosowana metoda naprawy częściami nowymi oryginalnymi, co wedle opinii biegłego nie doprowadzi do wzrostu wartości samochodu po naprawie (k. 77).

Jak wynika z opinii biegłego koszt naprawy pojazdu powoda przy zastosowaniu części oryginalnych wynosi 4.939,83 zł.

Tym samym szkodę w pojeździe powoda należało rozliczyć jako całkowitą.

Szkoda całkowita natomiast występuje wówczas, gdy pojazd uległ zniszczeniu w takim stopniu, że nie nadaje się do naprawy, albo gdy koszty naprawy przekroczyłyby wartość pojazdu w dniu likwidacji szkody. W przypadku wystąpienia szkody całkowitej należne odszkodowanie ustala się przy wykorzystaniu tzw. metody dyferencyjnej polegającej na ustaleniu wysokości odszkodowania poprzez pomniejszenie wartości pojazdu w stanie nieuszkodzonym o wartość pojazdu po wypadku (wrak, pozostałości). Takie stanowisko zajął także Sąd Najwyższy w orzeczeniu z dnia 20.02.2002 r. sygn. akt V CKN 903/00 uznając, iż jeżeli koszt naprawy samochodu jest wyższy od jego wartości przed uszkodzeniem, roszczenie poszkodowanego ogranicza się do kwoty odpowiadającej różnicy wartości samochodu sprzed i po wypadku.

Biorąc pod uwagę ustaloną przez biegłego wartość pojazdu przed szkodą w wysokości 4.800 złotych, wartość pozostałości w wysokości 2.900 zł, wypłacone przez ubezpieczyciela odszkodowanie w wysokości 2.200,90 nie tylko w pełni pokryło doznaną szkodę, ale jeszcze ją przekroczyło.

Z tego względu Sąd Okręgowy uznał apelację strony pozwanej za uzasadnioną i na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. zmienił zaskarżony wyrok oddalając powództwo.

Zmiana wyroku w zakresie roszczenia głównego skutkować musiała również zmianą rozstrzygnięcia o kosztach przed Sądem pierwszej instancji.

O kosztach procesu Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 w zw. z art. 99 k.p.c. zasądzając od powoda na rzecz pozwanego kwotę 287 zł, na którą składa się wynagrodzenie radcy prawnego w stawce obowiązującej w dacie wniesienia powództwa (przed rozszerzeniem) w wysokości 270 zł oraz opłata skarbową za pełnomocnictwo w kwocie 17 zł.

Na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych powód zobowiązany jest również do pokrycia całości nieuiszczonych kosztów sądowych w postępowaniu przed Sądem I instancji.

W konsekwencji Sąd Okręgowy oddalił zażalenie strony powodowej na rozstrzygnięcie o kosztach procesu (art. 385 w zw. z art. 397 § 2 k.p.c.), albowiem to powód zobowiązany jest do zwrotu pozwanemu całości kosztów za postępowanie pierwszoinstancyjne.

O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu na podstawie art. 98 § 1 i 3 w zw. z art. 99 k.p.c. Na zasądzoną kwotę 193 zł składa się 135 zł wynagrodzenia pełnomocnika i 58 zł opłaty od apelacji.

Mirosław Wieczorkiewicz Jacek Barczewski Agnieszka Żegarska